

Denisa Fulmeková:

Ágota

Varázsló asszonyt ne hagyj életben

(részlet)

Ágota már jó ideje álldogált az Arany Bárány fogadó mellett. A májusi nap melegen sütött, ő pedig majd' elájult a szomjúságtól. Nőként kellemetlen lett volna egyedül bemennie a kocsmába, de úgy gondolta, ha kér egy kevéske vizet, azon talán nem ütközik meg senki. Belesett tehát az ajtón, és zavartan tekingetett jobbra-balra, mint egy izgatott macska. Bent a félhományban, közvetlenül az ajtó mellett két poroszló üldögélt. Amikor pedig a nő átlépte a küszöböt, végigmérték, és az egyik, a fiatalabbik, rászólt:

– Hé, asszony!

Ágota inkább nem nézett oda, s egyenesen a kocsmáros felé vette az irányt. Elhatározta, hogy kér tőle egy pohár vizet, majd azonnal kimegy, hogy ott várjon Zsuzsira és az urára. A kocsmáros kelletlenül merte ki a vizet, de a kíváncsisága csak nem hagyta nyugton. Vajon mit keres egyedül a kocsmában, meg aztán látta, hogy már egy ideje a Bárány előtt álldogál.

– Egy ismerős családra várok. Megbeszéltük, hogy hazavisznek – válaszolta Ágota, és remélte, hogy a kocsmáros nem faggatja tovább.

– Messziről jöttél? – folytatta a kocsmáros a kérdezősködést.

– Püspöki vagyok.

– Püspöki! – kiáltott fel lelkesen a kocsmáros. – Nem ismersz ott egy bizonyos Galina Oláhot?

– Csak egy kicsit.

– Oláh a távoli rokonom. A feleségének állítólag valami történt a szemével. Azt mondják, hogy ott valami boszorkány rontást hozott rá – jegyezte meg a kocsmáros, mire Ágota megvonta a vállát, és arra hivatkozva, nehogy lekésse a találkozót, kisietett az utcára.

Magában azonban felkiáltott, hogy a Galina Katalin vakságáról szóló hír milyen gyorsan eljutott már Pozsonyba is. Mi lesz, ha az ő nyakába varrnak valamit?

Ugyanis nem sokkal Szabó Zsuzsi látogatása után Zsófia csakugyan hozott neki egy varangyot. Zöldebarna, felfújtt test, szemölcsös bőr, kiguvadt szem. És ráadásul Zsófia még három, tübe fűzött hajszállal is előrukkolt, melyek nyállal voltak összeragasztva. Hogy próbálja meg bevarrni azt a szemet. Ágota hirtelen undorodni kezdett nemcsak a békától, hanem a gusztustalan, szürke hajszállal befűzött tütől is.

– Miféle buta babonaság ez, Zsófia?

De ő azt felelte, hogy ez jó ügyet szolgál, hogy betegségeket gyógyítanak vele, de ha beszélne róla, nem lenne hatásos. Ragaszkodott hozzá, hogy az egészség rendesen kell elvégezni, és ő, Zsófia majd közben fogja a varangyot, nem kell félni. Hisz ő néhány évvel mégis idősebb Ágotánál, s már a szeme is gyengébb, nem lát olyan jól. A varangy még élt, és próbált kiszabadulni Zsófia erős markának szorításából. Amikor Ágota végre rászánta magát, és beleszúrt a varangy szemhéjába, Zsófia felkiáltott, mintha a varangy megégette volna, mire Ágota megrezzent, és elengedte a tüt. Zsófia erre kiabálni kezdett, hogy ne engedje el a tüt, mert kifűződik a hajszál, és izgalmában elengedte a békát. Az pedig két ugrással Ágota faládája mögé rejtőzött. A tüt a hajszállal viszont a világot sem tudták megtalálni, mintha a varanggyal együtt eltűnt volna.

– Ezt aztán jól elszúrtad – dühöngött Zsófia.

– Árudd már el, mire volt jó ez az egész – mérgelődött Ágota is, főleg saját magára volt dühös, amiért ismét engedett a kényszernek, és megint belement valamibe, amibe végképp nem akart.

– Az öreg Molnárné kért meg, hogy csináljak valamit a kancsal Galina Katalival. Hogy megvakuljon – ismerte be végül Zsófia.

– Hát ez a te gyógymódod?! Hogy megvakuljon?! És te csöppet sem sajnálnád? Hiszen gyerekkora óta szenved a szemével. Mi szükség arra, hogy még te is ártsál neki? – háborgott Ágota.

– Állítólag bántja a Molnárné gyerekeit, hát ezért.

– Ebben nem leszek a cinkosod, Zsófia – jelentette ki Ágota.

– Ezzel már elkéstél. Ha Püspökin valakiről suttogják, hogy boszorkánysággal foglalkozik, akkor az te vagy, Ágota drágaságom – vigyorgott gonoszul Zsófia.

Ez járt a fejében Ágotának, miközben Zsuzsira és férjére, Szabó József ispánra várakozott. Ráadásul kirázta a hideg, ha arra gondolt, hogy az az elfuserált kísérlet a varanggyal árthatott volna Galina Katinak.

Ekkor az Arany Bárány vendéglőből előtűnt a két poroszló, és egyenesen feléje tartottak.

– Te vagy Borlobás Tóth Ágota, az eltűnt Borlobás Gábor felesége? – kérdezte tőle az idősebb, akinek ősz szemöldöke és bajusza volt.

– Én vagyok az – bólintott, és a rémülettől teljesen lebévult.

– Parancsunk van rá, hogy előállítsunk téged – folytatta az idősebb poroszló.

– De én Szabó ispán úrra és a feleségére várok. Jóban vagyok velük, és hazavisznek Püspökire – próbált védekezni Ágota, miközben azt is jelezte, hogy jó kapcsolatot ápol a feljebbvalókkal.

– Szabó ispán tegnapelőtt járt nálunk valami pappal a bíróságon, és tőle tudjuk, hogy ma itt fogsz várni rá – árulta el akaratlanul a fiatalabb, nagydarab, pattanásos arcú.

– De én nem csináltam semmit – próbált hátrálni Ágota a poroszlók elől, de az idősebb elkapta, és hátracsavarta a kezét.

– Kötözd meg – parancsolta a fiatalabbnak, és ekkor már megálltak körülöttük a piacról jövő emberek, és megütközve csóválták a fejüket: „Milyen fiatal nő, aztán itt kötött ki!”

– Engedelmesen kövess minket, máskülönben megkötözünk, mint egy utolsó kutyát, és úgy vonszolunk a városházára – fenyegette az ősz poroszló.

Ágota szemével még az ispán kocsiját kereste, nem jöttek-e Szabóék mégis érte, hogy tisztázzák a dolgokat. Az ispán kocsija azonban ekkor már régen úton volt Püspöki felé.

(Tóth Ozsvald Zsuzsanna fordítása)

Denisa Fulmeková: Ágota. Varázsló asszonyt ne hagyj életben. Fordította Tóth Ozsvald Zsuzsanna. Gondolat, Budapest, 2026. ISBN 978 963 556 696 9